

det signal til omverdenen. Se her, venner, kan vi sige, alle jer i Slovakiet, Hviderusland, på Balkan og andre steder i Europa, dette er, hvad I skal leve op til, det er minimumsforskrifterne for, hvordan I skal behandle jeres borgere. Ikke mere, ikke mindre.

Men dette charter egner sig ikke i sin nuværende form til at blive indskrevet i EU-traktaterne, ikke i den form, som traktaterne har i dag i hvert fald. I dag er traktaterne jo en blanding af detailregler og overordnede principper, og hvis vi blot lægger charteret ukritisk oveni, overlader vi al for megen fortolkning til EF-Domstolen. Først der kan blive tale om at skrive noget, der ligner en forfatning, ind i EU-traktaterne, skal de skrives helt om.

Vi konservative kunne godt tænke os, at man i forbindelse med den fremtidige diskussion om, hvordan EU-samarbejdet skal udvikles, arbejdede for, at der skete en opdeling af principper og spilleregler i én del og detailregler i en anden del. En mere revideret og logisk opbygget traktat kunne også være på sin plads, men det er en helt anden diskussion, der kommer til at foregå de næste mange år frem.

Til slut vil jeg bemærke, at det lader til, at det har været et meget konstruktivt forløb, konventet har været igennem i de seneste 8 måneder. Det burde kunne overbevise flere om, at et forum bestående af repræsentanter for de nationale parlamenter faktisk godt kan bruges til at skabe resultater. Vi taler jo så meget om demokratisk underskud og uigennemsigthed i det europæiske samarbejde, og medlemmer af de nationale parlamenter er alt andet lige langt tættere på befolkningen end mange embedsfolk i Kommissionen. Derfor mener vi egentlig også, at det ville være en kæmpe demokratisk dividende at tage hjem, hvis vi nationale parlamentarikere blev brugt mere aktivt i udviklingen af det europæiske samarbejde.

Det Konservative Folkeparti er overbevist om, at det er vejen frem, og jeg vil afslutte med at anbefale, at det flotte stykke arbejde, vi har set med konventet, også blev brugt fremadrettet i nye diskussioner, hvor de nationale parlamenter kunne spille en rolle.

Knud Erik Hansen (SF):

Det har været meget mærkværdigt at følge tilblivelsen af dette charter. Det har haft menneskerettighederne som overskrift, men for mange lande har den reelle overskrift været et skridt mod en forfatning for en føderal europæisk stat,

og det har skæmmet processen. Men resultatet er blevet, at de, der har ønsket, at dette charter her og nu skulle åbne op for en udvikling mod en føderal stat, har måttet trække det korte strå, de har ikke fået, hvad de ville.

Det har været SF's ønske, at EU-institutionernes forpligtelser over for menneskerettighederne skulle gøres synlige og klare. EU er ikke en stat og har derfor ikke forpligtelser som stat over for den europæiske menneskerettighedskonvention. EU er imidlertid et foretagende med ganske megen magt, og det er derfor et rimeligt krav, at der kommer klarhed over EU's institutioners forpligtelser over for menneskerettighederne.

Der har været en række snublesten i denne proces. En af dem har været forholdet til den europæiske menneskerettighedskonvention og Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg, og om et EU-charter ville betyde, at EF-Domstolen overtog Strasbourgdomstolens opgaver og dermed svækkede den europæiske menneskerettighedskonvention. Det kostede nogle sammenstød, men problemet er nu løst, således at dér, hvor der er parallelle bestemmelser mellem konventionen og charteret, er det konventionens tekst, der er overordnet, og ikke kun teksten, men også tolkningen, som bl.a. kommer til udtryk gennem Domstolens praksis. Med andre ord: EF-Domstolen vil være underordnet i forhold til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i Strasbourg.

En anden snublesten har været den underliggende, gamle dagsorden om at bruge charteret til udvidelse af EU's opgaver og kompetencer. Når man læser charteret, er det ikke svært at finde steder, hvor der er nævnt opgaver, som EU ikke har. Men der ligger i charteret nogle udtrykkelige bestemmelser om, at uanset de mange ord tillægger dette charter ikke EU nye opgaver eller nye kompetencer, og det ændrer heller ikke på de kompetencer og opgaver, der er fastlagt i traktaterne.

Vi opfatter i SF ikke diskussionen om menneskerettighederne over for EU's institutioner som færdig. Der er stadig opgaver at løse, og der kunne måske også findes andre måder at sikre menneskerettighederne i EU's institutioner på, f.eks. ved at de internationale organisationer fik mulighed for at tilslutte sig den europæiske menneskerettighedskonvention. Det er ikke muligt nu, og det bliver også en lang proces, før det eventuelt kan lade sig gøre.